

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 155/2020-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Čemanom, Letná 45, Spišská Nová Ves, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 51/2018 zo 6. septembra 2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 To 30/2017 z 19. októbra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. novembra 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]

■■■■■, ■■■■■■ (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Čemanom, Letná 45, Spišská Nová Ves, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tdo 51/2018 zo 6. septembra 2018 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“) v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 To 30/2017 z 19. októbra 2017 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 51/2016 z 13. februára 2017 uznaný vinným z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c) s poukazom na § 138 písm. b), j) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v čase skutku (ďalej len „Trestný zákon“), za spáchanie ktorého mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní desiatich rokov so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Krajský súd na odvolanie sťažovateľa svojím rozsudkom sp. zn. 6 To 30/2017 z 19. októbra 2017 zrušil rozsudok okresného súdu sp. zn. 2 T 51/2016 z 13. februára 2017 vo výroku o treste a sťažovateľovi vymeral trest odňatia slobody v trvaní šiestich rokov odňatia slobody so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Tdo 51/2018 zo 6. septembra 2018 odmietol sťažovateľom podané dovolanie. Naostatok podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť ústavnému súdu.

3.1 Sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v postupe a napadnutom rozhodnutí najvyššieho súdu, a to *„z dôvodu arbitrárnosti rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ohľadom právneho posúdenia § 372, písm. c.) Trestného poriadku vzhľadom k námietke nezákonnosti vykonaných dôkazných prostriedkov a z nich vyplývajúcich dôkazov a to konkrétne zápisník Národnej kriminálnej agentúry*

svedkov [REDACTED] zo dňa zo dňa 15.12.2015 a [REDACTED] zo dňa 16.12.2015 a ich vykonanie súdmi ako aj vzhľadom na nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ohľadom vysporiadania sa s posúdením dôvodu dovolania podľa § 371, písm. c.) Trestného poriadku vo vzťahu k nezákonnosti vykonaných dôkazných prostriedkov a to konkrétne zápisníc Národnej kriminálnej agentúry svedkov [REDACTED] zo dňa zo dňa 15.12.2015 a [REDACTED] zo dňa 16.12.2015.“. Sťažovateľ teda (obsahovo) atakuje postup najvyššieho súdu, ktorý sa s ním predostretým dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vysporiadal arbitrárnym spôsobom, keď po obsahovej stránke tvrdil, že ním sťažovateľ napadol spôsob hodnotenia dôkazov, ku ktorému nemá najvyšší súd v dovolacom konaní právomoc, pričom ale „... má za to, že vo svojom dovolaní nenapádal hodnotenie dôkazov (svedeckých výpovedí) ale napádal skutočnosť, že dôkazné prostriedky, z ktorých tieto dôkazy vyplývajú sú nezákonné a ako také ani nemali byť prvostupňovým súdom vykonané, čo napadol v odvolacom konaní a následne aj v dovolaní.“. Inými slovami, sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti namietol to, že v dovolacom konaní prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku „... namietal nezákonnosť dôkazného prostriedku a nie jeho hodnotenie uvedenými súdmi.“.

3.2 Nezákonnosť ním predostretých dôkazov, a to výsluchov „[REDACTED] zo dňa zo dňa 15.12.2015 a [REDACTED] zo dňa 16.12.2015“, vidí v spôsobe ich vykonania orgánom činným v trestnom konaní, ktorý mal umožniť týmto svedkom samostatne vypovedať ku skutkom kladeným sťažovateľovi za vinu, resp. vo všeobecnosti k trestnej činnosti mu kladenej za vinu, pričom zdôraznil „... nutnosť, aby orgán činný v trestnom konaní ako vykonávateľ procesného úkonu dal minimálne možnosť svedkovi, aby SÁM súvisle vypovedal všetko, čo o veci vie, a odkiaľ sa dozvedel ním uvádzané skutočnosti. Zákonná možnosť znamená, že svedok má v prvom rade aj v spojitosti s § 127, ods. 1 a § 131, ods. 1 Tr. poriadku, povinnosť (povinnosť, vzhľadom na uloženie sankcie za jej porušenie v zmysle § 346 Tr. zákona) SÁM svojimi slovami súvisle vypovedať pravdivo a nie nezamlčať, čo o veci vie, a odkiaľ sa to dozvedel (v tomto konkrétnom prípade nebolo využité právo svedka na odopretie výpovede ani nestal prípad zákazu výsluchu svedka). Až následne, ak svedok neviem SÁM súvisle uviesť nič o veci, resp. ak SÁM uvedie niečo k veci

ale je to neúplné, nejasné alebo rozporné, je možno pristúpiť (resp. vznikne zákonné právo OČTK) ku kladeniu otázok na doplnenie výpovede alebo na objasnenie neúplnosti, nejasností alebo rozporov.“. Vzhľadom na to, že tento postup nebol v prípade svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] dodržaný, „... je toho názoru, že nezákonnosť získaných dôkazov je zrejmá a nie je nutné inak vyhodnocovať existujúce už vykonané dôkazy, keďže ak by súdy správne právne posúdili nezákonnosť dôkazných prostriedkov a to konkrétne uvedených zápisníc museli by v prípade rešpektovania Trestného poriadku nevykonať z nich vyplývajúce dôkazy. Nie je nutné posudzovať dopad dôkazu na skutok, nakoľko ešte predtým je nutné sa zaoberať zákonnosťou dôkazu z pozície, či bol získaný z dôkazného prostriedku v zmysle Trestného poriadku. Jedná sa o elementárnu činnosť súdu, ktorá predchádza ďalšiemu skutkovému hodnoteniu dôkazu.“.

3.3 Predostretú argumentáciu sťažovateľ predniesol aj v odvolacom konaní pred krajským súdom, ktorý „... však v odôvodnení nepoukázal, prečo považuje predmetné dôkazné prostriedky za zákonné s poukazom na to, že odporujú § 119 a 132 Trestného poriadku ako to uvádzal sťažovateľ a teda nezodpovedal podľa sťažovateľa na podstatnú otázku, či súdy správne vykonali dôkazy ak sú dôkazné prostriedky napádané sťažovateľom ako nezákonné. Na zodpovedanie tejto podstatnej otázky súdom, by súd najprv musel posúdiť argumenty sťažovateľa ohľadne uvedenej nezákonnosti, čo nevykonal. A následne po vysporiadaní s týmito argumentmi mal zodpovedať otázku, či ich prvostupňový súd vykonal zákonne. To však nevykonal a teda ani právne neposúdil namietanú nezákonnosť dôkazných prostriedkov z pohľadu odporovania § 119 a 132 Trestného poriadku a vzhľadom na to ani nemohol relevantne odôvodniť svoj rozsudok vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľa. Sťažovateľ považuje skutočnosť, že si Krajský súd v Košiciach vyberá z jeho odvolacích námietok len niektoré, pričom na tak podstatnú skutočnosť ako je legálnosť získaných dôkazov neprihliada za arbitrárne konanie, ktoré zasahuje do základných práv sťažovateľa.“.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Tdo 51/2018 zo dňa 6. septembra 2018 a Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 6To/30/2017 zo dňa 19. októbra 2017 porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Tdo 51/2018 zo dňa 6. septembra 2018 a Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 6To/30/2017 zo dňa 19. októbra 2017 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie alebo alternatívne Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Tdo 51/2018 zo dňa 6. septembra 2018 zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 325,42 EUR do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

Právomoc ústavného súdu

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Konanie pred ústavným súdom

upravuje zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrh na začatie konania neodmietne alebo ho nezamietne podľa § 57, prijme ho na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

12. Podľa § 122 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť môže podať osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené jej základné práva a slobody.

13. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej

prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

14. Vec napadla ústavnému súdu 20. novembra 2018 a bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Oroszovi, ktorému 16. februára 2019 uplynulo funkčné obdobie sudcu ústavného súdu. V súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) bola táto vec prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duřovi. V zmysle čl. II bodov 3 a 5 rozvrhu práce je na konanie vo veci príslušný štvrtý senát ústavného súdu v zložení Miroslav Duriš (predseda senátu) a sudcovia Ladislav Duditš a Libor Duřa.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

III.A K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 To 30/2017 z 19. októbra 2017

15. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

16. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná

právomoc všeobecných súdov (IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (IV. ÚS 115/07, I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

17. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

18. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu sťažovateľ napadol dovolaním predloženým najvyššiemu súdu, a to z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, teda z dôvodu, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Predmetnú argumentáciu predložil aj krajskému súdu v odvolacom konaní, avšak z dôvodu podaného dovolania, ktoré je síce mimoriadnym, ale účinným prostriedkom nápravy, právomoci ústavného súdu predchádza/predchádzala právomoc najvyššieho súdu sa s týmto dovolacím dôvodom vysporiadať Trestným poriadkom predpokladaným a ústavne konformným spôsobom. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím

krajského súdu. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti nemá ústavný súd danú právomoc, preto ju bolo potrebné v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde].

III.B K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 51/2018 zo 6. septembra 2018

19. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

20. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

21. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

22. Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde a pod tento článok spadá tiež právomoc súdov rozhodnúť o oprávnenosti trestného obvinenia proti konkrétnej osobe. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. V tomto smere toto ustanovenie zakotvuje „právo na súd“, ktorého je právo na prístup k súdu (teda právo zahájiť konanie pred súdom) len jedným z jeho aspektov (Golder proti Spojenému kráľovstvu). K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie vecí [rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, bod 36]. Právo na spravodlivé prerokovanie vecí zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

23. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 71/97, IV. ÚS 14/2012).

24. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je pritom vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (obdobne pozri aj judikatúru ESLP Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že súd nemusí rozhodovať v súlade

so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

25.1 O prípad porušenia ústavou garantovaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím alebo postupom všeobecného súdu pritom môže ísť okrem iného vtedy, ak by tento súd fakticky odňal komukoľvek možnosť domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde (II. ÚS 8/01) alebo by rozhodol arbitrárne bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia (I. ÚS 241/07), prípadne, pokiaľ by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05), teda ak súdom zvolený výklad neprípustne postihuje niektoré zo základných práv sťažovateľa, prípadne opomína možný výklad iný, ústavne konformný alebo je výrazom zjavného a neodôvodneného vybočenia zo štandardov výkladu, ktorý je v súdnej praxi rešpektovaný, resp. je v rozpore so všeobecne uznávanými zásadami spravodlivosti.

25.2 Vo všeobecnom poňatí posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

26. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody,

reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

27. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 5 Tdo 51/2018 zo 6. septembra 2018 k sťažovateľom predostretým výhradám v podstatnom dôvodil:

„Obvinený [REDAKOVANÉ] podal dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. (č.l. 1308-1310), v rámci ktorého uviedol, že okresný aj krajský súd použili v jeho neprospech dôkazy, ktoré boli získané v rozpore s Trestným poriadkom, a to výpovede svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] s poukázaním na ustanovenia §119 ods. 2 Tr. por., čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj na § 132 ods. 1,2 Tr. por.

Podľa obvineného z dikcie a výkladu uvedených ustanovení vyplýva, že je nutnosť, aby orgán činný v trestnom konaní dal minimálne možnosť svedkovi, aby sám súvisle vypovedal všetko, čo o veci vie a odkiaľ sa dozvedel ním uvádzané skutočnosti. Až následne, ak svedok nevie sám súvisle nič uviesť o veci je možné pristúpiť ku kladeniu otázok na doplnenie výpovede alebo na objasnenie neúplnosti, nejasnosti alebo rozporov. Vyšetrovateľ pri výsluchu svedka [REDAKOVANÉ] dňa 16. decembra 2015 splnenie tejto povinnosti odoprel a priamo mu adresoval svoje otázky, na ktoré potreboval odpoveď, čo však porušuje uvedené ustanovenie a má za následok neplatnosť takéhoto dôkazu...

Obvinený [REDAKOVANÉ], ako aj [REDAKOVANÉ] v rámci svojich dovolaní uplatnili dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. g) Tr. Por. Podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, dovolací súd uvádza nasledovné.

Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch získaných nezákonne, musí byť zrejmá z obsahu spisového materiálu zrejmá a nemožno ju vyvodzovať na základe toho, že by sa mali inak vyhodnocovať existujúce už vykonané dôkazy. Dovolací dôvod v tomto prípade nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že súd zle vykonal dôkazy, prípadne že vykonané dôkazy nevyhodnotil podľa jeho predstáv. Pokiaľ ide o výhradu obvineného, spočívajúcu konkrétne v tom, že konajúce súdy v danom prípade nepostupovali správne pri hodnotení svedeckých výpovedí a vykonaných dôkazov a že tieto závery nezodpovedajú predstavám obvineného, tak tu treba zdôrazniť tú skutočnosť, že nie je predmetom skúmania dovolacieho súdu, akým spôsobom sa súdy nižších stupňov vysporiadali s hodnotením

jednotlivých dôkazov, ako aj aké závery z vykonaného dokazovania vyvodili, pretože tu sa jedná o skutkové námietky v rámci spôsobu hodnotenia dôkazu súdom, ktoré sú z dovolacieho konania vylúčené, nakoľko správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Len s poukázaním na nesprávny postup pri hodnotení dôkazov, ako aj z odmietnutia vykonania navrhovaných dôkazov nemožno vyvodzovať predmetný dovolací dôvod.

Z Čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nevyplýva povinnosť súdneho orgánu vykonať všetky dôkazy navrhnuté v trestnom konaní (vrátane výsluchu svedkov), avšak odmietnutie žiadosti obžalovaného o vykonanie ním navrhovaných dôkazov v trestnom konaní musí byť súdom náležite zdôvodnené. (II. ÚS 258/2012 z 11. júla 2012). Obvinenými uplatnené námietky v rámci predmetného dovolacieho dôvodu sú neodôvodnené, nakoľko hodnotia skutkový stav, ktorého preskúmanie je v dovolacom konaní neprípustné, a preto nemôže byť naplnený predmetný dovolací dôvod.“

28. Krajský súd vo svojom rozsudku sp. zn. 6 To 30/2017 z 19. októbra 2017 k sťažovateľom prezentovanej výhrade uviedol túto argumentáciu:

„Skutkové zistenia prvostupňového súdu, tak ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázke skutkových zistení odkazuje na veľmi podrobne, perfektne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil.“

29. Pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu ako súdu odvolacieho a argumentácie v ňom uvedenej ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Taktiež v zmysle judikatúry ESĽP pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok ESĽP vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59 – 60). Predpokladom tohto postupu je splnenie

podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania. Rozsudok z 15. 2. 2007 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland. Rozsudok z 27. 9. 2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31 – § 33). Už uvedené závery zahŕňajú aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

30. Okresný súd vo svojom rozsudku sp. zn. 2 T 51/2016 z 13. februára 2017 vo vzťahu k sťažovateľovi argumentoval:

„Čo sa týka viny obžalovaného [REDAKOVANÉ] v bode 3/ ten sa priznal, že najmenej od júna 2015 do novembra 2015 si kupoval pervitín od obžalovaného [REDAKOVANÉ] a keď on nemal, od obžalovaného [REDAKOVANÉ]. Ďalej priznal, že pervitín odpredal svedkovi [REDAKOVANÉ] ako aj svedkovi [REDAKOVANÉ]. Toto jeho priznanie bolo v súlade s výpoveďami týchto svedkov, preto ho súd vyhodnotil ako pravdivé. Na základe výpovedí obžalovaného, svedka [REDAKOVANÉ] ako aj záznamov z odposluchov ustálil súd obdobie predaja pervitínu svedkovi v období najmenej mesiaca jún až november 2015...

Čo sa týka ďalších skutkových okolností, ktoré sa mu kládli obžalobou za vinu, že mal predat' pervitín aj svedkovi [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], tieto okolnosti obžalovaný poprel, keď uviedol, že uvedeným svedkom pervitín nikdy nepredal. Zo spáchania tejto časti skutku ho však usvedčujú výpovede svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] z prípravného konania.

Svedok [REDAKOVANÉ] na hlavnom pojednávaní nevypovedal. Vo výpovedi z prípravného konania zo dňa 15.12.2015 podrobne vypovedal o tom, ako si v období jedného roka kupoval pervitín od [REDAKOVANÉ]. Následne pri konfrontácii s obžalovaným dňa 23.3.2016 svedok uviedol, že pervitín od obžalovaného nekupoval. Nevie, prečo vo výpovedi 15.12.2015 to uviedol, nevie, čo vypovedal vtedy, bol zostresovaný.

Pri hodnotení výpovedí svedka súd vyhodnotil ako vierohodnú výpoveď svedka zo dňa 15.12.2015, kde ucelene, logicky a vierohodne vypovedal. Podrobne popísal spôsob kontaktu, akým spôsobom dohadovali predaj a kúpu pervitínu, akým spôsobom došlo k odovzdaniu a prevzatiu pervitínu, dokonca popísal jeden prípad, kedy mal pervitín uložený v tzv. mŕtvej schránke - na [REDAKOVANÉ], pri rampe do kameňolomu, frekvenciu nákupu

pervitínu a jeho cenu. Následnú zmenu výpovede v rámci konfrontácie, ktorú odôvodnil, že bol zostresovaný, súd takto vyhodnotil ako účelovú. Nič nenasvedčuje tomu, aby svedok vo výpovedi dňa 15.12.2015 mal tak detailne a presvedčivo opisovať skutkové okolnosti nepravdivo a vymýšľať si ich.

Taktiež svedok [REDACTED] na hlavnom pojednávaní poprel, aby si pervitín zadovážoval od obžalovaného. V prípravnom konaní pritom vypovedal, že v období jedného roka užíval pervitín, ktorý kupoval od obžalovaného [REDACTED] a [REDACTED]. Ďalej popísal spôsob, akým sa dohadovali na jeho predaji, cenu, spôsob stretnutia. Zmenu výpovede svedok odôvodnil osobnými problémami a nátlakom tretích osôb, ktoré nechce uviesť. Takúto zmenu výpovede súd vyhodnotil ako účelovú a tendenčnú, keď nevysvetlil žiadnym hodnoverným spôsobom kto mal vykonať na jeho osobu nátlak, aby vypovedal proti obžalovaným, z akého dôvodu sa tak malo stať.

Takto popretú časť skutku obžalovaným [REDACTED] súd vyhodnotil ako účelové tvrdenie v snahe vyhnúť sa prísnejšej trestnej sadzbe. A práve naopak výpovede svedkov v spojitosti s ďalšími dôkazmi potvrdili, že obžalovaný potom, čo zadovážil pervitín, tento neužíval len pre vlastnú potrebu, ale aj v žalovanom období predával ďalším osobám, a to najmenej [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], teda viacerým osobám. Na základe výpovedí svedkov súd ustálil časové obdobie, kedy k odpredaju pervitínu obžalovaným došlo, teda najmenej od októbra 2014 do novembra 2015, čo je nutné považovať za dlhší čas, čo nebolo vyvrátené ani výpovedami svedkov [REDACTED] a [REDACTED], ktorí potvrdili to, čo tvrdil obžalovaný, že v období od februára 2014 do februára 2015 bol práceneschopný a bol doma, potom tri mesiace pracoval v [REDACTED] a následne sa definitívne vrátil do miesta trvalého bydliska v júni 2015, keďže počas maródky bol v [REDACTED] a aj počas krátkeho obdobia, čo pracoval opäť v [REDACTED], chodil domov.

Výpovede svedkov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], ktorí popreli, aby si zaobstarávali pervitín od obžalovaného neprispeli k skutkovému objasneniu veci.“

31. V prvom rade ústavný súd vo všeobecnej rovine akcentuje, že mu neprináleží sa vyjadrovať k právnej podstate skutočností, na podklade ktorých bola alebo nebola vyvodená trestnoprávna zodpovednosť určitej osobe, ani hodnotiť a „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich primeranosť/dôvodnosť, resp. to, či sú/nie sú postačujúce k záveru o trestnoprávnej zodpovednosti. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti je skúmať iba ústavné aspekty postupu orgánov verejnej moci a z nich plynúce závery vyjadrené v jednotlivých individuálnych právnych aktoch z pohľadu toho, či neprekračujú rámec ich ústavnej udržateľnosti v konfrontácii so skutkovými a s právnymi okolnosťami tej-ktorej veci. Teda ústavný súd nie je možné vnímať ako tzv. skutkový súd, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa. Navyše judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), ako aj doterajšia judikatúra ESLP (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris) pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil konkrétne právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (I. ÚS 26/2014).

32.1 Zohľadnením materiálneho hľadiska argumentácie sťažovateľa v podanej ústavnej sťažnosti ústavný súd konštatuje, že sťažovateľove právne úvahy smerujú k nepoužiteľnosti dôkazov (výpovedí dvoch dotknutých svedkov z prípravného konania) a prostredníctvom tejto okolnosti k spochybneniu trestnoprávnej kvalifikácie trestnej činnosti mu kladenej za vinu pokrytej okolnosťou, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby podľa § 172 ods. 2 písm. c) s poukazom na § 138 písm. b) a j) Trestného zákona, teda v kvalifikovanej skutkovej podstate vo vzťahu k okolnostiam, že páchal drogovú trestnú činnosť a na viacerých osobách (v súvislosti s rozšírením okruhu osôb zúčastnených na nákupe drogy) a po dlhší čas. Kvalifikácia predovšetkým podľa § 172 ods. 2 písm. c) s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona je založená výsluchmi sťažovateľom spochybnených svedkov [REDACTED] a [REDACTED], ktorí boli vypočutí v prípravnom konaní a ktorých spôsob výsluchu, resp. postup orgánu činného v trestnom konaní pri ich vypočutí, nemal byť v súlade so zákonom. Na túto námietku sťažovateľa

ústavný súd uvádza, že okresný súd ich vypočul na hlavnom pojednávaní, a to pri nahradení, resp. porovnaní výpovedí týchto svedkov oproti ich výpovediam z prípravného konania dožadovaním sa vysvetlenia týchto rozporov, a pri svojom hodnotení zdôvodnil, prečo a z akých dôvodov im neuveril, resp. prečo neakceptoval zmenu ich výpovedí (čím tak okresný súd dôsledne postupoval podľa zásady trestného konania vyjadrenej v § 2 ods. 12 Trestného poriadku – zásada voľného hodnotenia dôkazov). Týmto postupom okresný súd však nemohol odstrániť sťažovateľom tvrdenú a v ústavnej sťažnosti popísanú nezákonnosť výkonu týchto dôkazov (výsluchov svedkov) z prípravného konania, keďže práve na ich obsahu bolo vo významnej miere založené uznanie viny vo vzťahu k prísnejšej právnej kvalifikácii podľa § 172 ods. 2 písm. c) Trestného zákona (bod 30). Predpokladom záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je len také porušenie, ktoré nie je napraviteľné alebo odstrániteľné činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktorého nápravu nemožno dosiahnuť procesnými prostriedkami (I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06) – v tomto prípade v odvolacom a v konečnom dôsledku dovolacom konaní.

32.2 Na tomto mieste je potrebné konštatovať, že najvyšší súd postupoval nedôsledne pri posúdení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku a neposkytol dostatočnú odpoveď vysvetľujúcu, prečo sťažovateľom označené dôkazy považuje za zákonné, resp. prečo sťažovateľom predostretá argumentácia nedopadá na tento dovolací dôvod. Je potrebné prisvedčiť sťažovateľovi, že namietal nezákonnosť dôkazov (výsluch svedkov v prípravnom konaní, keď následne bolo rozhodnutie v skutkovej okolnosti podmieňujúcej použitie prísnejšej trestnej sadzby založené, resp. spoluzaložené na takto vykonaných dôkazoch), a nie hodnotenie týchto dôkazov skôr konajúcimi súdmi. Najvyšší súd tak neodstránil v dovolacom konaní ani argumentačné pochybenie krajského súdu, ktorý sa v rámci tejto námietky obmedzil len na všeobecné konštatácie rovnako neriešiacie podstatu problému, ktorým je procesná nepoužiteľnosť dôkazu, nie hodnotenie (pri opakovaných výsluchoch sa meniaceho) obsahu svedeckých výpovedí.

32.3 Ústavný súd však k základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru stabilne judikuje, že sú „výsledkové“, čo znamená, že konanie pred súdom musí byť ako celok spravodlivé,

čo závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03, III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj v zmysle rozhodovacej činnosti EŠLP v prípadoch namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sa úloha súdu sústreďuje na zistenie, či konanie ako celok malo spravodlivý charakter (napr. rozsudok vo veci Van Mechelen a iní proti Holandsku z 23. 4. 1997, § 49, § 50; rozsudok vo veci A. M. proti Taliansku zo 14. 12. 1999, § 23, § 24; rozsudok vo veci Komanický proti Slovenskej republike zo 4. 6. 2002). Krajský súd doplnením znaleckého dokazovania ustálil záver o zmenšenej príčetnosti sťažovateľa v čase spáchania skutku, v dôsledku čoho za súčasného uloženia ochranného protitoxikomanického liečenia ústavnou formou, ďalej zohľadnením účelu trestu v rovine individuálnej prevencie za zvýraznenia jeho výchovnej zložky a napokon aplikáciou „*čl. 6 ods. 1, ods. 3 Dohovoru v rámci ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. Zák.*“ mimoriadne znížil sťažovateľovi okresným súdom uložený trest odňatia slobody na dobu šiestich rokov s odôvodnením, že „... *v osobe obžalovaných sa nejedná o tak nebezpečných páchatel'ov, aby v záujme ochrany spoločnosti bolo nevyhnutné im uložiť trest odňatia slobody, vo výmere aký im bol uložený prvostupňovým súdom. Inak povedané, na dosiahnutie účelu trestu nie je takýto trest nevyhnutný a preto ho nemožno považovať ani za spravodlivý.*“.

Vo výsledku teda bol sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody v zákonnej sadzbe predpokladanej základnej skutkovej podstaty trestného činu podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) Trestného zákona, ktorá je v rozmedzí od troch rokov v dolnej hranici trestnej sadzby a desiatich rokov v hornej hranici trestnej sadzby, oproti sadzbe pri kvalifikovanej skutkovej podstate podľa § 172 ods. 2 písm. c) Trestného zákona, ktorá je v rozmedzí desiatich rokov v dolnej hranici trestnej sadzby a pätnástich rokov v hornej hranici trestnej sadzby. Nadväzujúc na argumentáciu krajského súdu pri ukladaní trestu – jeho uloženie vo výmere šiestich rokov (čo zodpovedá dolnej polovici trestnej sadzby, ku ktorej sťažovateľ prostredníctvom ústavnej sťažnosti v dôsledkoch jej eventuálneho úspechu smeruje, teda sadzby podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona) by už nebolo možné považovať za neprimerane prísne (ako trest uložený v rámci prísnejšej trestnej sadzby podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, proti použitiu ktorej, naopak, sťažovateľ obsahovo brojí). Na tomto mieste ústavný súd navyše konštatuje, že argumentácia sťažovateľa, ktorá spochybňuje aplikáciu § 172 ods. 2 písm. c) Trestného zákona, opomína naplnenie tohto kvalifikačného

momentu až dvoma zákonnými znakmi, teda aj kvalifikačným momentom podľa § 138 písm. b) Trestného zákona, ktorý bol podľa obsahu odôvodnenia okresného súdu verifikovaný aj vykonanými odposluchmi telekomunikačnej prevádzky. V konečnom dôsledku použitie základnej skutkovej podstaty dotknutej právnej kvalifikácie, teda § 172 ods. 1 písm. c), d) Trestného zákona, nie je argumentáciou sťažovateľa spochybnené.

32.4 V súhrne teda možno uzavrieť, že vyhovenie (a teda aj prijatie na ďalšie konanie) ústavnej sťažnosti by v tomto prípade bolo z ústavnoprávneho, materiálne ponímaného hľadiska samoučelné bez možnosti prívodiť sťažovateľovi priaznivejší výsledok v proti nemu vedenom trestnom konaní.

33. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej uplatnenými návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu